

El papa Francesc rep en audiència els Claretians

Ds, 12/09/2015 per Catalunya Religió

(CR) La jornada capitular claretiana d'aquest divendres 11 de setembre dins el XXV Capítol General ha comptat amb una trobada dels Missioners Claretians amb el **papa Francesc** a la sala del Consistori. El Superior General, **Mathew Vattamattam**, al principi de l'audiència ha dirigit una salutació al Sant Pare manifestant-li la proximitat i el recolzament de la Congregació en la missió de l'Església.

Després de l'[audiència](#), els capitulars s'han traslladat a la Cúria General on han compartit la taula. Més tard, van comptar amb una visita guiada a la Cúria i a la Basílica del Cor de Maria.

[Paraules improvisades del Papa als Claretians](#)

Bon dia i moltes gràcies. He preparat un discurs en castellà, que Mons. Gänswein us deixarà després. Però, jo prefereixo dir el que em ve al cap. Com que és en castellà... he tingut un mal pensament quan parlava el General, diu "quan vaig llegir Evanlelii Gaudium, vaig tenir una gran alegria". I jo he pensat en la llibreria de Buenos Aires que (riures) ...que m'editava tots el llibres.

Als Claretians se'ls troba per tot arreu. He de reconèixer que tant en el camp de la Teologia -l'antic General, teòleg de vida religiosa, dret canònic -realment entre els millors canonistes aquí a Roma us trobeu vosaltres-, treball silenciós, sant, home que va passar tota la seva vida en la congregació de religiosos i a l'arxiu, i ens donava un exemple allà de vida i en la missió.

A mi se m'acut dir-vos tres paraules pensant en com us conec. A més a més Déu m'ha beneït amb l'amistat d'alguns de vosaltres. Jo us diria tres paraules que us poden servir: adorar, caminar i acompanyar.

Adorar. Nosaltres en el món de la eficiència hem perdut el sentit de la d'adoració. Fins i tot en l'oració. És cert, resem, lloem el Senyor, preguem, agraiem... Però l'adoració, aquest estar davant de l'únic Déu, d'allò únic que no té preu, que no es negocia, que no es canvia... I tot allò que està fora d'Ell és imitació de cartró, és ídol. Adorar. En aquesta etapa feu un esforç per créixer en aquest estil d'oració: l'adoració. Adoreu, adoreu Déu. És un mancança de l'Església en aquest moment, per falta de pedagogia. Aquest sentit de l'adoració que veiem en el primer Manament de la Bíblia, adorar a l'únic Déu. "No tindràs, recorda Israel, no tindrà un altre Déu més que l'únic. Adorar: "a Ell només adoraràs".

Aquest "perdre el temps" sense demanar, sense agrair, fins i tot sense lloar, només adorar, amb l'ànima postrada. No sé perquè em sap greu dir-vos això, però sento que us ho he de dir, em surt de dins.

Caminar. Déu no pot adorar-se a si mateix, però Déu va voler caminar, no va voler

quedar-se quiet. Des del primer moment va caminar amb el seu poble. Allò de Moisès tan bonic, ho recordeu? "Penseu, quin poble va tenir un Déu tan proper que va caminar junt amb tu?" Caminar. I caminar és obrir fronteres, sortir, obrir portes, cercar camins. Caminar. No estar cansats. No instal·lar-se, el mal sentit de la paraula. És veritat que s'han d'organitzar coses, que hi ha feines que exigeixen estar-se quiets, però amb la calma, el cor i el cap, caminar, cercar. Anar a les fronteres, a les fronteres de tot tipus, inclús les del pensament. Els vostres intel·lectuals, aneu a les fronteres, obriu camins. Cerqueu. O sigui: no quiets. Perquè qui està quiet, el que no es mou es corrompeix. Com l'aigua: l'aigua estancada es corrompeix de seguida. En canvi, l'aigua del riu que corre no es corrompeix. Caminar com va caminar Déu, que es va fer company del camí. I ens pot ajudar veure a la Bíblia com el Senyor va acompanyar el seu poble, inclús fent-se càrrec dels pecats i perdonant. Acompanyar. És a dir, caminar. Caminar amb aquell desig d'arribar algun dia a contemplar-lo a Ell, i no com desgraciadament sol passar -passa a tot arreu, però- gent que en realitat ve a assegurar la seva vida, o a un institut o a quedar-se quiet, a que no li manqui res, no.... Caminar, caminar.

El tercer, acompanyar. O sigui, no caminar sol, perquè és mig avorrit, sinó acompanyar al poble perquè Déu va caminar acompanyant. I em ve al cap allò tan bonic de Jesús quan es va fer el 'tonto' amb els que s'escapaven de Jerusalem a Emmaús: es va posar al seu costat i va acompanyar, va acompanyar tot un procés, fins que aquell cor fred es va tornar a escalfar i cremava el cor, i es van adonar. Acompanyar els moments d'alegria, acompanyar la felicitat dels matrimonis, de les famílies. Acompanyar els moments durs, els moments de creu, els moments de pecat. Jesús no li tenia por als pecadors, els cercava. Els van a criticar: "Aquest és massa avançat, aquest és imprudent...". Acompanyar. Acompanyar a la gent, acompanyar tants desitjos que el Senyor planta en el cor, deixeu-los que creixin bé.

Llavors, m'ha vingut dir-vos això. Adorar, caminar i acompanyar. Si els serveix, endavant! Ho deixo a les vostres mans. I com Maria és la Mare que us cuida, us convido a resar junts un Ave Maria.

Heu vist que bo que he estat que no us he recordat que el fundador havia estat jesuïta?